

Ἡ Μαργαρίτα ὥθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν φίλην της, ἥτις ἐννοήσασα ἀπήντησε:

— Ὅχι, δέσποινα. Ἐκτὸς ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ διατάξῃ. Ἐγὼ ὑποθεσὶν τινὰ ἐν τῇ πόλει μετὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς βασιλείσσης τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ τί θὰ κάμετε μαζί, ἡρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Θὰ ἰδῶμεν ἐλληνικά τινὰ βιβλία σπανιώτατα, καὶ λίαν περίεργα, τὰ ὅποια εὗρον παρὰ τινι μέρει τῶν Οὐγονόττων, καὶ τὰ ὅποια ἔφερον εἰς τὸν πύργον τοῦ Saint - Jean - la - Boucherie, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Θὰ ἐκάμετε καλλιτέρα ἐὰν ἐπηγαίνετε νὰ ἰδῇτε τοὺς τελευταίους Οὐγονόττους, τοὺς ὁποίους κηρύττουν ἀπὸ τῆς Γερύρας τῶν Μυλωνῶν εἰς τὸν Σηκουάναν, εἶπεν Κρόλος ὁ Θ'. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις τῶν καλῶν Γάλλων.

— Θὰ ὑπάγωμεν. ἂν τοῦτο εὐκρεστῇ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπεν ἡ δούκισσα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔσφιξε βλέμμα ὑποπτον πρὸς τὰς δύο νεάνιδας, ἡ Μαργαρίτα τὸ ἐνόησε καὶ ἤρξατο νὰ παρρησιάζη περὶ αὐτὴν μετ' ἀνυσυχίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΝΙΑΥΤΟΙ

Ο ΑΠΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΕΙΣΙΩΝ

ὑπὸ Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσης.

ΑΠΙΩΝ.—Καλῶς ἦλθες!

ΕΙΣΙΩΝ.—Ἐγὼ μὲν καλῶς ἔρχομαι, ἀδελφέ, σὲ ὅμως εὐρίσχω κακῶς ἔχοντα πῶς τοῦτο;

Α.—Τί βλέπεις κακὸν εἰς ἐμέ;

Ε.—Ἀκούω νὰ σὲ σφυρίζουν ἀναχωροῦντα. Τί τοὺς ἔκαμες; Ποῖα μεγάλα κακά; Μήπως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου τοὺς ἐπεσκέφθη κακὴ τις ἐπιδημία; Ἦλθε κ' ἐδῶ ἡ χολέρα, περὶ ἧς ἤκουσα τὸν πατέρα νὰ λέγῃ;

Α.—Οὔτε ἡ χολέρα, οὔτε ὁ τύφος ὁ κοιλιακός, ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν πολὺ τοὺς ἠνόχλησε· τὸν παντίον ἡ πόλις ἀπῆλκεν ἄρκας ὑγείας καθ' ὅλην μου τὴν διάρκειαν· ἀλλὰ σφυρίζουν, ἐπεὶ εἰς τούτους ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀρέσκουν ὑπερβαλόντως αἱ μεταβολαί. Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησαν, μυρίας ἐπινόουν μετ' ὀλίγον προφάσεις, ὅπως τὸ παρρησιάζωσιν ἀποπομπῶν καὶ φέρωσιν ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ νὰ συμβαίνει μετὰβολαὶ συνεχεῖς, — πρᾶγμα ἡδιστον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς χώρας των, — τὸ ἀγαποῦν καὶ αὐτοί, ὅργανα ἐκείνων δωρεὰν γινόμενοι. Καὶ τοῦτο, ὅχι ἐνεκα πολιτικῶν ἀρχῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ἵνα περιέλθωσιν ἄλλοι εἰς τὴν ἐξουσίαν· διότι οὐδεὶς ἐννοεῖ τὴν μεταβολὴν ἀνευ μερίδος ἀρχῆς δοθησομένης εἰς αὐτὸν ἐν ταῖς πράγμασι. Τὸ αὐτὸ πικρὸν πλεῖν εἰς Κόρινθον· τῶν προγόνων των ἔτρεψαν ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ κυβερνᾶν πολιτείας εἰς «παντός ἐστιν εἰς Κόρινθον πλεῖν». Καὶ πλέον μὴ ἐρώτα. Τὴν προκοπὴν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, καθὼς παρρησιάζει, περιορίζουν ἀπεριόριστοι ἐλευ-

θεραί, διαδεχθεῖσαι δουλείαν ἀπεριόριστον. Ἀδελφέ, γίνεται ἐντὺς ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους, καὶ εἰς πόλιν ὑπὸ 80 χιλιάδων ψυχῶν κατοικουμένην, νὰ μὴ ἀποδιδώσιν ὑπὸ νόσων συνήθων ἢ καὶ γηρατειῶν ψυχαί τινες; Καὶ ἂν μὲ διεσφύριττον μόνοι οἱ ἀπολέσαντες αὐτάς, ὑπομονή· ἀλλ' αἱ πλεῖστοι τούτων τῶν σφυρικτρῶν οὐδ' ἔχουν τοιοῦτόν τινὰ λόγον. Τοὺς ἦρα ὑγιεῖς, τινὰς δὲ μάλιστα καὶ νοσηλευομένους, καὶ τοὺς ἀφίνω ὑγιεῖς. Ἀλλ' ὅμως μὲ κατασφυρίζουν. Ἄν ἤθελα νὰ τοὺς καταρᾶσθω...

Ε.—Μὴ, μὴ, διότι ἔπειτα θὰ κατηρώντο ἐμὲ τὸν διαδεχθέντα σε.

Α.—Ὅχι, δὲν συνερίζομαι τὴν μωρίαν των. ὡς οὐδ' ὁ πρόφην βασιλεὺς των τὴν εἶχε συνερισθῇ, αἶφνης μίαν ἡμέραν ἀπολεχθεὶς ἐπὶ κενῆς προφάσεως. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου τοὺς συνέβησαν χρηματικαὶ τινες συμφοραί· καθ' ὅλην τὴν περιόδον μου ἐπεκράτησεν ὁ ἀσπερισμός τῶν τριῶν προθέσεων Ἀνα-παρ-διά· πλὴν καὶ τοῦτο χωρὶς ἐγὼ διόλου νὰ πταίω, ἐπεὶ αὐτοὶ τὰ ἔδραζαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐξεκένωναν. Μόνον τὸ ὄνομά μου μετεχειρίζοντο εἰς τὰς συμβάσεις των· ἀλλ' ὅρκον σὲ κάμνω εἰς τὸν Αἰῶνα, τὸν πατέρα μου, ὅτι κατ' ἄλλο τι δὲν ἔγινε παρὰ τὸ κακόν, εἰμὴ καθ' ὅτι, ληγουσῶν τῶν προθεσμιῶν διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν ἡμερῶν μου, εὐρέθησαν ἀνέτοιμοι εἰς πληρωμὴν τῶν ὑποχρεώσεών των, καὶ ἔπαθον τὸ λεγόμενον πτώχευσιν ἢ χρεωκοπίαν. Τί πρὸς ἐμέ, σὲ παρκακλῶ, ἂν οἱ συμβαλλόμενοι, δανειζόμενοι ἢ κερδοσκοποῦντες ἀνεβῶλλοντο μόνον ἐπὶ ἓξ ἢ τρεῖς μῆνας; Ἄν ἀνεβῶλλοντο ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἑκατονταετηρίδας, θὰ τοὺς ἐστενοχώρει τις νὰ πληρώσουν; Δὲν εἶμι εἰς τὰ οικονομολογικὰ ἐντριβή· τοῦτο δὲ μόνον ἐνόησα, ὅτι κυβερνήσις τε καὶ ἰδιώτης διὰ μίαν ἑκαμὴν ἐπὶ τὰ πρόσω γοργὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν μεγάλην βήματα, ὥστε φυσικὸν ἦτο νὰ ἐπέλθῃ κάμντος βρῦς καὶ ἀτονίαν· προέκυψαν φανεραὶ ζημίαι. Τώρα λοιπὸν περιμένουν ἀπὸ σὲ νὰ τοὺς τὰ διορθώσῃς· τοῦλάχιστον ἡ κυβέρνησις θὰ σὲ τιμῇσιν αἶρουσα τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τοῦ χαρτονομίσματος εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου· καὶ θὰ ἰδῇς λοιπὸν μὲ ποίαν πομπὴν θὰ σ' ἐορτάσουν αὐρίον. Αὐτὰ τὰ καλὰ ἔχουν οἱ ἐνθρονιζόμενοι, καὶ αὐτὰ οἱ ἐκθρονιζόμενοι τὰ κακά.

Ε.—Λέγεις κ' ἐγὼ τὰ αὐτὰ νὰ πᾶθω, ὅταν ἐκμετρηθῶν αἱ ἡμέραι μου;

Α.—Συριγμούς καὶ ὕβρεις; μὴ ἀμφιβάλῃς· οὐδένα θ' ἀκούσης νὰ λέγῃ, — Τὸ καὶ μὲν αὐτὸ τὸ ἔτος! διακροῦντας αὐτοῦ εἶχα ὑγείαν, ἡ ἡῤῥησεν τὴν περιουσίαν μου, ἡ ἔτρεχε καλὸν συζύγου, — καὶ ἂν ὅλα ὅμοι ἐπετεύχθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου· αὐτοὶ δὲ μάλιστα οἱ χαίροντες θὰ σὲ σφυρίζουν ἀσμενέστεροι. Ἐνὶ λόγῳ, μὴ λησμονεῖς ὅτι ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος ὅπου ὁ Σωκράτης ἐποτίσθη κώνειον. Ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπες ἀκόμη τί νέαν ἀπὸ τὸν πατέρα;

Ε.—Εὐτυχὴς πατήρ! ὁ ἸΘ' Αἰὼν ἀπέκτησε μνήμην αἰδίου. Τίς ἄλλος ὑ-

πῆρξε τοσούτων καὶ τελικοῦτων θαυμασιῶν τέκτων! Ἐτι δεκαπενταέτης ἐφηύρε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀτμοῦ εἰς πρόωσιν πλοίων· ἐκτοτε δὲ ἀλλεπάλληλα ἐπενόησε πράγματα τέως ἀπίστευτα, καὶ τὰ ὅποια, ἂν ἐπεχείρει τις ν' ἀπαριθμήσῃ, πολὺ θὰ ἐμακρηγόρει. Ἀλλως τε καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ χώρα, ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, εἰς αὐτὸν δὲν ὀφείλεται; Μικρὸν καὶ τοῦτο; ... Ἀληθινὰ· τίνος εἶνε τὸ μνημεῖον τὸ ἐξώθεν τοῦ νεκροταφείου ἱστάμενον ἐπὶ περιβλέπτου κολωνοῦ;

Α.—Δὲν εἶνε τὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη, περὶ οὗ τηλικαῦτα ἀφηγήθησαν ἄλλοι πρὸ ἡμῶν Ἑνικαυτοί.

Ε.—Ἀφῆκα τώρα περιχαρὴ τὸν πατέρα, διὰ τὴν θουλουμένην ἐφεύρεσιν τοῦ πηδαλίου εἰς τὰ ἀερόστατα, πρὸς δὲ καὶ δι' ἄλλο τι ἀφορῶν εἰς αὐτάς τὰς Ἀθήνας.

Α.—Τὸ ποῖον; Εἰπέ με, διότι βεβαίως ἡ τιμὴ θὰ ἀνάγεται ἐν μέρει καὶ εἰς ἐμέ. Συνέβη εἰς τὰς ἡμέρας μου;

Ε.—Ἐν μέρει· ἀλλ' ἀδύνατον νὰ τὸ μαντεύσῃς, ἐπεὶ δὲ ἴσως δὲν θὰ ἔδωσες προσοχὴν.

Α.—Ἄν ἐννοῇς τὴν πυρπόλησιν τοῦ ὠρολογίου τῆς Ἀγορᾶς καὶ τὴν κατεδάφισιν τοῦ σκαίου ἐκείνου πύργου, εἰς αὐτὸ τίς ἠδύναντο νὰ μὴ προσέξῃ.

Ε.—Ἀπέχεις πολὺ.

Α.—Ἐννοεῖς ἴσως τὴν συγκροτηθεῖσαν Ἐκθεσὶν τῶν Μνημείων τοῦ Ἀγῶνος τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας; Σὲ τὸ εἶπεν ὁ πατήρ;

Ε.—Τοῦτο θὰ ἐνδιαφέρῃ μᾶλλον τοὺς μέλλοντας ἀδελφοὺς τοῦ πατρός, ἐπεὶ αὐτὸς καλῶς τὰ πάντα ἐκεῖνα ἐγίνωσκε.

Α.—Λέγε με λοιπὸν, τί;

Ε.—Πρόκειται περὶ φυσικοῦ φαινομένου.

Α.—Θέλεις νὰ εἰπῇς τὸ βόρειον σέλας τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, τὸ πολλὰς ἐσπέρας κατὰ συνέχειαν ἐπανακληρῶν περὶ δυσμᾶς ἡλίου;

Ε.—Ἐπλησίνας· μόνον στρέψου ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς.

Α.—Φαινόμενον ἄλλο, καὶ τοῦτο φυσικόν, ἐν Ἀθήναις, διὰ τὸ ὅποιον ὁ πατήρ χεῖρε σήμερον... Πρὸς ἀνατολὰς εἶπες;... ἄγνοῶ, καὶ ὁμολογῶ τὴν ἡτάνυ μου. Λέγεις, ἐπεὶ μ' ἐβόλας εἰς πειρασμόν, ἢ, διὰ τὴν γαλλικίσω κ' ἐγὼ κατ' ἔθος, *tu m'as intrigué*.

Ε.—Εἰπέ με, ποῖον πρᾶγμα ἐβλεπέ τις φαλακρὸν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, καὶ δὲν τὸ βλέπει τοιοῦτο σήμερον;

Α.—Τὰς κεφαλάς οὐκ ὀλίγων πολιτῶν· ἀλλὰ δὲν ἔδωσα προσοχὴν εἰς ποῖαν ἐξ αὐτῶν ἐπισυνέβη τριχῶσις.

Ε.—Καὶ δὲν παρητήρησες ὅτι τὰ φαλακρὰ τοῦ Ὑμηττοῦ ἤρχισαν ἀπὸ τίνος νὰ χλοάζουν; Τῷ φόντι, κατερχόμενος πρὸ μικοῦ, εἶδα ν' ἀναφύονται πολλαχόσε νεαροὶ θάμνοι ἱκανῶς πυκνοί. Δὲν ὑπῆρχαν τοιοῦτοι ἄλλοτε;

Α.—Ἐχεις δίκαιον· ὁ Ὑμηττός εἶχεν ἀποφαλακρωθῇ, καὶ ἂν ἡ ἀπαγόρευσις τῆς βοσκῆσεως αἰγῶν ἐπ' αὐτοῦ τηρηθῇ αὐστηρῶς, μετ' ὀλίγα ἔτη οἱ Ἀθηναῖοι θὰ βλέπουν τὰ περίεξ βουνὰ των ὑλόκομα καὶ

χλοερά, εὐκρατέστερον δ' ἐν ὥρᾳ θέρους τὸ κλίμα των. Ἀλλὰ μ' ἐξεκουφνεν οἱ συριγμοὶ των. Θέλω ἀπὸ τοῦδε ν' ἀναχωρήσω, ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτοὺς τὰς ἐπιλοιπούς ὥρας μου, ἀφοῦ σπεύδουν νὰ τὰς ἐλαττώσουν. Δὲν σέ εἶπα ὅτι εἶνε παρὰδοξοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ἐπιθυμοῦν μακροβιότητα, καὶ ὅμως ἀπεκδεχόμενοι οἰκνῶντες ἀπόλαυσιν, ἀσμένως διατίθενται νὰ ῥίψουν εἰς κόρακας τὰς ἐπιπροσθούσας ὥρας· ἀλλὰ καὶ ἡμέρας καὶ μῆνας, καὶ πολλάκις ἔτη, τὰ ἀριπτάμενα, φεῦ! ἀνεπιστρεπτέ. Ἀναχωρῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ οὕτω πως, εὐχόμενος αἰσιωτέρην εἰς σέ τὴν πόρον.

Ε.—Πολὺ καλὰ· σὺ μὲν φεύγεις· ἀλλὰ συνήθως πᾶς φρουρός, πρὶν ἢ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν διάδοχον, τῷ παρὰδίδει ὁδηγίας τινὰς ἢ πληροφορίας.

Α.—Ἔστω· τὸ σύνθημα ἢ μᾶλλον τὸ ὄνομα σου θὰ εἶνε 1885, ἐπόμενον τοῦ ἰδικοῦ μου, τὸ ὁποῖον ἦτο 1884.

Ε.—Καὶ τί δηλοῖ 1885;

Α.—Οἱ Χριστιανοὶ λεγόμενοι ἀριθμοῦν Ἐνιαυτοὺς ἐξ ἡμῶν τοσούτους, διατρέξαντας ἀφ' οὗ ἐγεννήθη Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας των.

Ε.—Ὡστε αὐτοὶ θὰ ἐορτάσουν τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ;

Α.—Ὅχι· τζυτὴν ἐορτάσαν τῇ 25 λήγοντος μηνός.

Ε.—Ἀλλ' ἐβράδυνε λοιπὸν ὁ πατήρ νὰ μὲ στείλῃ, ἐπειδὴ παρῆλθον ἤδη ἑπτὰ ἡμέραι ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως.

Α.—Ὁ πατήρ δὲν ἐβράδυνεν, ἀλλὰ καλῶς δὲν ἐξεύρω νὰ σέ εἰπῶ πῶς γίνεται νὰ μὴ διδῶν τὰ διακρίτηρια εἰς τὸν Ἐνιαυτόν, ὅστις ἔλθῃ, εἰμὴ μετὰ 7 ἡμέρας.

Ε.—Ἴσως διὰ τὸ δῶσουν καιρὸν εἰς τὸν διάδοχόν του νὰ καταβῇ ἐκ τοῦ ἀπείρου. Ἐν ἄλλο δὲν καταλαμβάνω· ἀφοῦ δὲν ἐβαλαν τὸ ἔτος των ν' ἀναχωρῇ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, διατί ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ χειμῶνος. Μὴ δὲν ἐγκτεται φυσικῶς ἡ ἀνοίξις τοῦ ἔτους ἐν τῇ ἀνοίξει τοῦ ἔαρος; Καὶ ἔπειτα πᾶσα στιγμήν εἶναι τέλος ἢ ἀρχὴ τοῦ ἔτους· πρὸς ἕκαστον δὲ τῶν γηγενῶν ἀληθὲς νέον ἔτος ἀρχεῖται ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰδεν αὐτὸς τὸ φῶς.

Α.—Ἐχεις δίκαιον· ἀλλ' οὗτοι ἐδῶ, ἀντὶ νὰ ἐορτάζωσι μετὰ συγγενῶν ἢ στενῶν φίλων τὴν γενέθλιον ἡμέραν, ἐορτάζουν τὸν Ἅγιον, οὗτινος ἔλαβον τὸ ὄνομα· τὸ κηρύττουν δὲ καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων μήποτε λησμονηθῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένη ἐπισκέψις, ἐκτὸς ὀλίγων, ἀγγελλόντων τούναντιον ὅτι δὲν δέχονται ἐπισκέψεις· καὶ τοῦτο δὲ πρόοδος. Εἰς ἄλλας χώρας, ὁ χρόνος θεωρεῖται ὡς πολύτιμόν τι· ἐδῶ παραναλίσσεται εἰς πᾶσαν πρόφασιν ἀργίας ὡς τὸ νερόν, ἐξ οὗ εὐρίσκει τις καὶ ἄλλο ὁσάκις ἂν θελήσῃ. Κοινωνικῶς, τὸ ἔθιμον ἴσως εἶνε καλὸν διὰ τὰς κόμας καὶ κωμολογίας· ἀλλ' εἰς τὰς πόλεις, μάλιστα δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτήν, ὅπου ἀνταλλάσσονται ἐπισκέψεις καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ἀδιακρίτως, αἱ δὲ σχέσεις πολλάι, ἀποβαίνει σπατάλη. Ἐπειτα, θὰ ἰδῇς εἰς

τὰ καφεπωλεῖά των πόσας ὥρας ἀργοῦν!

Ε.—Πῶς εἶπες; καφεπωλεῖα; Καὶ τί πωλεῖται εἰς αὐτὰ;

Α.—Ἀφέψημα καφέ, κόκκου τινὸς τῶν μεσημβρινωτέρων κλιμάτων, ὅστις φρυγανίζόμενος ἀρωματίζει· τὸ δὲ ἀφέψημα τοῦτο, κατ' ὀλίγον ῥοφώμενον ἐν ᾧ ζέει, εὐφραίνει ἐπισεικῶς, ἐπειδὴ καὶ συγκιρναῖται μετ' ὀλίγης ζαχαρώσεως.

Ε.—Ζαχαρώσεως;

Α.—Ναί, ἀδελφῆς νεωτέρης τοῦ μέλιτος, καί, ἂν δὲν λανθάνωμαι, ἐξαδέλφης τοῦ ἄλματος, διότι ἔχει τὴν ὄψιν χιονόλευκον ὡς τοῦτο, εἶνε δὲ καὶ ὁμοιοπαθής. Θὰ ἰδῇς τὰ δημόσια των γραφεῖν· «Χρόνος χρήμα» (times is money), λέγει ἀγγλικόν τι ῥητόν, παρὰ τούτοις ἐδῶ ἀπρακτον, ἐν ᾧ καὶ οὗτοι ἀγαποῦν τὰ χρήματα· νομίζεις ὅτι δὲν τ' ἀγαποῦν; νομίζεις ὅτι εὐρίσκονται φιλόσοφοι ἐν Ἀθήναις ὡς ἄλλοτε ποτε; Τὰ ὑπεραγαποῦν τὰ κατηραμένα, καίτοι καθεκάστην ὀνειδίζουν τοὺς διὰ πολλοῦ καμάτου καὶ πολλῶν ἀνιῶν κατωρθώσαντας νὰ ἐφοδιασθῶσιν ἱκανά, πανταχοῦ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπὶ τούτῳ κατατρίψαντες τὸ πολὺ τοῦ βίου. Σὲ λέγω, ἔχεις νὰ ἰδῇς· θὰ ἰδῇς πολλὰ καὶ περιεργότατα· ἐν τούτοις δ' ἐγὼ σὲ ἀφίνω, καὶ πλέον καλὴν ἐντάμωσιν παρὰ τῷ πατρί.

Ε.—Σὲ παρακαλῶ, ἴσως ἔχω ἀκόμη νὰ σ' ἐρωτήσω· μὴ βιάζεσαι· ἔχεις καιρὸν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Α.—Ναί, ἀλλὰ σφυρίζουν· δὲν ἀκούεις ὅτι ὅσον πλέον νυχτώνει, τόσο μακρύνεται κατ' ἐμοῦ οἱ διαβολάνθρωποι;

Ε.—Ἀλλ' εἰκάζω ὅτι θὰ βαρυνθοῦν ἐπὶ τέλους· ἢ θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ ἀλαλή μέχρι τοῦ μεσονυκτίου;

Α.—Εὐτυχῶς ὅχι, διότι μετ' ὀλίγον θ' ἀποχωρήσῃ εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ ἑκάστος νὰ μεταλάβῃ τῶν πρωτολειῶν τῶν δωρημάτων σου. Φέρεις πολλὰ; βλέπω τοὺς θυλάκους σου ὅχι καὶ τόσο παραγεμισμένους. Καλότης! ἐγὼ μὲν ἐσῆκονα τοὺς ὁποίους ἔφερα.

Ε.—Ναί, ἀγνοῶ διατί ὁ παπποὺς μὲ εἶπεν, ὅταν ἐτοιμαζόμην νὰ καταβῶ, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μου ὑπάρχει χρεῖα φειδούς καὶ οἰκονομίας· ἴσως διὰ τὴν ἐκ των συμφορῶν περὶ ὧν ἀνέφερες ἐπιφοίτησιν τοῦ ἀγερισμού τῶν τριῶν διςυλλάβων προθέσεων.

Α.—Κρεῖμα! διότι ἐξεύρεις τί λέγουν τῶν Ἰνδῶν αἱ βίβλοι; ἢ *Γίτα*, νομίζω· ναί, ἢ *Γίτα*. «Θεραπεύετε ἀλλήλους καὶ εὐξέσθε οὐ ἐφίεσθε» καθ' ἃ καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τῶν Ἑλλήνων· «Δῶρα καὶ θεοὺς πείθουσι.» Νὰ ἰδῶ, μίαν στιγμήν, τί περιέχουν οἱ θυλάκοι...

Ε.—Χωρὶς νὰ τοὺς ἀνοίξω, ἐκ των ἐπιγραφῶν των βλέπεις τὰ περιεχόμενα.

Α.—(Ἀπτόμενος ἑνὸς τῶν θυλάκων). Αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἀνεῖ ἐπιγραφῆς θὰ εἶνε πῆται, αἱ πατροπαράδοτοι· τὰς διακρίνω ἐκ των περιφερειῶν.

Ε.—Καὶ ἴσα, ἴσα εἰς τὴν πῆται· πάτησες;

Α.—Κακοτυχία, ἀφοῦ κἀνεις πλέον σήμερον εἰς αὐτὰς δὲν προσέχει· ἐπολιτίσθημεν. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλος ἀνεπίγραφος

θυλάκος· τί ἄρα γε νὰ περιέχῃ; αἰσθανομαὶ πράγματα μαλακά.

Ε.—Θὰ ἔπεςε τὸ χέρι σου ἐπὶ τῆς κοιλίας κἀνενὸς λαγωῦ ἢ σιτευτοῦ χοιριδίου.

Α.—Καὶ φέρεις, ὡς βλέπω, πολλὰ ἐδώδιμα.

Ε.—Ὡ, ἀπ' αὐτὰ ἀφθονίαν· πέρδικας καὶ φασιανούς, μύδια καὶ ὀστρείδας, ξυρίχι καὶ ἄλλα ταρίχη, κονσέρβας καὶ λακέρδας, καπνία καὶ παρπνία, καὶ ξυδάτα τρυγόνια, καὶ πεπόνια, ὄψα ὦνια...

Α.—Αἶ, αἶ! σὲ βλέπω ἐπιτήδειον καὶ εἰς ὁμοιοκαταληξίας. Μεταξὺ λόγων, ἐμπορεῖς νὰ εὕρῃς εἰς τὸ ὄνομα μου, Χίλις ὀκτακόσια ὀγδοῇντα τέσσαρα, ὁμοιοκαταληξίαν ἄλλην ἢ Καίσαρα;

Ε.—Πῶς ὅχι; «Ὡς διὰ σαρῶθρου τὸν τυχόντα ἔσαιρα».

Α.—Μὲ συγχωρεῖς! μὲ συγχωρεῖς! ὁρθὸν μὲν ὅτι πᾶς Ἐνιαυτὸς παρερχόμενος εἶνε μίξ ὧθσις σαρῶθρου πρὸς τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς θνητούς, ἀλλὰ τὸ τέσσαρα εἶνε τέσσαρα καὶ τὸ ἔσαιρα φωνάζει ἔσαιρα· ἔπειτα, σάιρω τὸ σαρὼν ἔχει τὸν παρατακτικὸν ἔσαιρον καὶ ὄχι ἔσαιρα... μολονότι... ῥωμαϊκῶς ὅταν θελήσῃ τις νὰ τὰ φτιάσῃ, καθὼς τὸ τέσσαρα γίνεται τέσσαρα, οὕτω καὶ τὸ ἔσαιρον ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ ἔσαιρα, κατὰ τὸ ἔλεγα, ἀντὶ ἔλεγον. Ἐχεις δίκαιον, γίνεται· τὸ ἡῦρες.

Ε.—Ἀλλὰ μοῦ τεχνολογεῖς δειπνοσοφιστά, προκειμένου περὶ ὄψων.

Α.—Ἐπειδὴ μοῦ ὁμοιοκαταληκτεῖς· ἀλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ὁμιλίαν μας. Τὰ ὄψα θεωρῶ ὡς τὰ θυμηρέστερα πάντων, ὡς δῶρα καὶ ἀντιδῶρα μετὰ οἰκογενειῶν ἀνταγαπωμένων.

Ε.—Ναί, τοῦτο ἤκουσα καὶ τὸν παπποῦν νὰ λέγῃ, ὅταν μὲ τὰ ἐφόρτωνε.

Α.—Πολὺ καλὰ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σὲ δώσῃ ὁ παπποὺς καὶ ἓνα ἀγορανόμον διὰ νὰ ἐφορᾷ ἐπὶ τε των τιμῶν των καὶ των σταθμῶν. Ἐδῶ, εἰς τὰς Ἀθήνας, πολλάκις γίνεται εἰς αὐτὰ κατάχρησις ὅποια οὐδαμῶς τοῦ κόσμου τούτου· δὲν ὑπάρχει δὲ πλέον ὁ *ναῖπης*, ὅστις ἐπὶ Τούρκων περιεφέρετο μὲ τὸν *γάλαργα* εἰς τὸ χέρι καὶ ἐτιμῶρει τοὺς καταχρηστὰς. Αἱ πολλὰ ἐλευθερία ἔφεραν καὶ αὐτὴν τὴν ἄλλην ἐλευθερίαν.

Ε.—Αἶ, καὶ δὲν ἀποδιοπομπεῖται αὐτὴ ἡ ἄλλη;

Α.—Τί εἶπες; χύνονται μὲ τὰ νύχια των εἰς τὰ μᾶτις σου νὰ σοὺ τὰ ἐξορύξουν αἱ ἄλλαι, αἵτινες τὴν ὑπερασπίζονται· καὶ νικοῦν ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ εἶναι πολυαἱ, εἶναι πολλὰ. Ὡ, τί βλέπω;

Ε.—Τί εἶδες;

Α.—Ἐνὸς τῶν θυλάκων σου ἦνοιξεν ἡ ῥαφή καὶ ἔμενε χάσκουσα· περιέχει φυλλάδια, καὶ εἰκάζω ὅτι θὰ σοὺ ἐξεχύθησαν πολλὰ καθ' ὁδόν. Μὴ εἶνε σιγαρόχαρτον ἀφορολόγητον; Πρόσεχε, διότι ὑπόκεισαι εἰς βαρὺ πρόστιμον.

Ε.—Τί τοῦτο τὸ σιγαρόχαρτον;

Α.—Ἀθῶ! ἀξία ὅμως τοῦ κόπου εἶνε ἡ ἐξήγησις. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀνεκαλύφθη παρὰ ἀγρίοις φύλλον τι ξηραίνόμενον καὶ κατακοπτόμενον καὶ καϊόμενον εἰς κα-

πνόν, ὅστις εἰσπνέεται ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐπειδὴ γαργαλίζει ἡπιῶς τὸν οὐρανίσκον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανίσκου ἀποδίδεται εἰς τὸν εὐρὺν οὐρανόν.

Ε.—Καὶ ἀναλίσκεται πολὺ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρῶγματος ἐν Ἀθήναις;

Α.—Δὲν ὠσφράνθης τὴν ὁσμὴν τοῦ μόλις ὑπερβᾶς τὸν Ὑμηττόν;

Ε.—Ὡσφράνθην τι τῶν ἀνεξήγητον.

Α.—Τόσον καταναλίσκεται, ὥστε ἐν τῇ δαυϊτικῇ προσευχῇ «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον» σχεδὸν μόναι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν βρεφῶν τῶν ἔτι γαλουχουμένων αἱ πνοαὶ αἰνοῦν τὸν Κύριον ἄσμοι ἀπὸ καπνοῦ. Καὶ λοιπὸν, τὸ μὲν χάριν εὐλαβείας, τὸ δὲ καὶ πρὸς θεραπείαν τοῦ ἑτεροσκελοῦς προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους...

Ε.—Εἶνε ἑτεροσκελής;

Α.—Πρὸ πολλοῦ καὶ ὑφῶνται μὲν τῶρα ἡ κρουπέζα του διὰ προσθήκης φόρων, ἀλλὰ συγχρόνως ὑποσκάπτεται βόθρος ἔνθα μέλλει νὰ πατήσῃ ὁ κρουπέζοδότης ποῦς διὰ προσθήκης δαπανῶν, ἀναγκαιῶν ἰσως, —δὲν λέγω τὸ ἐνκντίνον, — ἀλλὰ πολλῶν διὰ μιᾶς. Καὶ οὕτω πως ἐπεβλήθη δασμὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις βαρὺς εἰς τε τὸν καπνόν, περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ εἰς τὸ εἰδικὸν χαρτὶον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τυλισσόμενος καίεται καὶ εἰσπνέεται, ὥς ἄλλοτε ποτε διὰ σύριγγος καλουμένης πίπας. Σὲ ἡρώτησα λοιπὸν, ἂν τὰ φυλλάδια τὰ ἐν τῷ θυλάκῳ τούτῳ ἦνε σιγαρόχαρτον.

Ε.—Πόρρω ἀπέχουν τοῦ σιγαροχάρτου ἀνάγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν.

Α.—(Ἀναγινώσκων). «*Ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ χρέους* ὃ ἔχει πᾶς ὅστις ἀνοίγει θύραν νὰ κλείῃ αὐτήν.» Καλὰ, μὰ τὸν Προμηθέα, ἔκαμεν ὁ πατήρ νὰ σὲ δώσῃ καὶ ἀπ' αὐτὰ, ἐπειδὴ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐδῶ τὸ χρέος τοῦτο εἶνε ἄγνωστον. (Ἀναγινώσκων ἕτερον θύλακον.) *Βιβλία* α! τὰ ἔσχατα τῶν πραγμάτων ὡς ἐπινομίς, ὅσον καὶ ἂν τὰ ἐπιχρυσώσῃ ἡ βιβλιοδετική. — *Ἀρθ.* (Ἐξὼν τὸ ὥτιον του.) Ναί, ἀλλὰ ποῦ πλέον Χλωρίδες νὰ τὰ ἐκτιμῶσι! Τὰς κατεσχίσαν αἱ χρυσόθρονοι Ἡραὶ, ἀπαιτοῦσαι τὰ τούτων σπανιώτερα καὶ ἐπομένως δαπανηρότερα, ὥς ἂν εἶχον τοὺς ἀπλήστους ἀνθοκύμους συνεταίρους των. — *Ἀρθ. τεχνητά.* Μᾶλλον εὐπρόσδεκτα ταῦτα σημεῖον τῶν καιρῶν. — *Ὁλοσηρικά.* Δυστυχῶς σ' ἐπρόλαβον οἱ πρόσθετοι τελωνιακοὶ δασμοί· οἱ δὲ ἐμπολεῖς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ (ἄνω τῆς Καπνικαρέας) θὰ προφασίζωνται ὅτι ἐπλήρωσαν τοὺς ἐπιθεβαρημένους δασμοὺς εἰς πᾶν ὅ, τι τοὺς ζητηθῇ, καὶ θὰ φρίττης ἀκούων. Δὲν θὰ ἦνε νὰ πλησιάζῃ ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου, πρόσφασιν εἶχαν τὴν διαφορὰν τοῦ χαρτονομίσματος πρὸς τὸ συνάλλαγμα καὶ ὑψώσαν ἕκτοτε τὰς τιμὰς· ἔλειψεν ἀκολούθως ἡ πρόφασις, αἱ δὲ τιμαὶ ὅχι μόνον δὲν ἐξέπεσαν, ἀλλὰ καὶ προσετιμήθησαν. — Αὐτὰ δὲ τί εἶνε;

Ε.—Πτερὰ.

Α.—ὦ! πέταξέ τα μᾶλλον νὰ τὰ πάρῃ ὁ ἀνεμος πρὶν δασμοτελωνεῖσθαι, εἰ δ' ἄλλως θὰ ἔχῃς τὰς ἀράς τῶν ἀνθρώπων.

Ε.—Πολὺ μὲ λυπεῖ ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας

μου ἐπεφυλάχθησαν τοιαῦται στενοχωρίαι· ἀλλὰ διατί οἱ τόσοι δασμοὶ εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη; προάγει ἐξ αὐτῶν ἡ χώρα;

Α.—Ὅχι, ἀλλ' ἐπεβλήθησαν ὅπως περισταλῇ ἡ πολυτέλεια.

Ε.—Τὸ πιστεύεις;

Α.—Εἶνε ζήτημα ἔνθα ἐνέχεται καὶ ἡ ἠθική. Θὰ ἐπιφανῶσι κυρίαι περιλαμπεῖς, ὡς δυνάμεναι διὰ τὸν πλοῦτόν των οἶον· δήποτε δασμὸν νὰ ὑποστώσι, καὶ ἄλλαι κοινωνικῶς ἰσαὶ των, παριστάμεναι πλησίον ἐκείνων ἀλαμπεῖς, ὡς περιφρονημέναι. Εἶδα ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γυναικὸς θεωρεῖται, δυστυχῶς, ὑπ' αὐτῆς ὡς τι μέγα κεφάλαιον.

Ε.—Ἀλλὰ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο ῥητόν, «Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος κ' οὐ χρυσίον»...

Α.—Ἀφες τα αὐτὰ, ὡς καθαρῶς σχολαστικῶς τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ γυνή, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ κεφαλαίου τούτου πράττει ὡς τὰ νήπια εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου, θαμβούμενα πρὸ αὐτοῦ, προτείνοντα εἰς τὴν φλόγα τὴν λαμπρὰν τὰς χεῖρας, καὶ κειόμενα. Θὰ ἰδῇς ὅτι... Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαιτεῖται λόγος μακρὸς, ἐνῶ ἐπιέγωμαι ν' ἀναχωρήσω. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἄλλος θύλακος τί περιέχει;

Ε.—Βλέπεις. *Χειρόκτια.*

Α. (Σείων τὴν κεφαλὴν.) «Ἄλλο βάσανον· ὁ τόπος δὲν κατασκευάζει, πᾶσα εὐπρεπὴς παρουσίαις τὰ ἐπιβάλλει ὡς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, καὶ τὸ τελωνεῖον τὰ ἀπαγορεύει ἐπὶ προστίμῳ βαρεῖ.

Ε.—Ἄν ἡμῖν νομοθέτης πολέμιος τῆς πολυτελείας, θὰ ἐπέβαλλε συγχρόνως βαρύτερον πρόστιμον εἰς τὸν ὅστις ἢ τὴν ἥτις, καὶ μεθ' ὅλα τὰ τελωνιακὰ βάρη, ἐφόρει χειρόκτια.

Α.—Καὶ τί ἐκ τούτου; θὰ καθίστατο ἐπαχθέστερος ὁ αὐτὸς δασμὸς, οἱ δὲ πολυτελεῖς πάλιν θὰ ἐθριάμβευαν. Μὴ νομίσῃς ὅτι ὁ ἰθύνων τὰ πράγματα τοῦ κράτους τούτου εἶνε νοῦς ἐκ τῶν κοινῶν· θὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ θὰ τὸν τιμήσῃς, εἶμαι βέβαιος· ἀλλ' ὡς πολυάσχολος λίαν, δὲν ἔχει ἰσως καιρὸν νὰ δώσῃ προσοχὴν καὶ εἰς τινὰ τάξιν ἰδεῶν ἐπίσης σοφῶν ὡς αἱ οἰκονομολογικαὶ, καὶ ἐπίσης σωζουσῶν ἢ ἐξαφνίζουσῶν τὰ Κράτη. Ἀκουσον. Εἰς ἄλλας χώρας ὑπάρχουν ἀριστοὶ· ἐδῶ ἀριστοὶ δὲν ὑπάρχουν· ἐξήλθαν ἐκ τοῦ χωνευτηρίου τῆς τουρκικῆς δουλείας πάντες ἴσοι, καὶ πάντες ἔχουν νὰ σεμνύνωνται, οἱ μὲν ἐπὶ πατραγαθίαις κατὰ τὸν ἱερὸν αὐτῶν ἀγῶνα ὑπὲρ ἐλευθερίας, οἱ δὲ ἐπὶ καταστροφαῖς καὶ θυσίαις ἕνεκεν αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς κοσμιότητος τῶν ἡθῶν, καὶ αὐτὴ τὸ μὲν ἐπιτηδεύεται καθὼ δάνειος, τὸ δὲ χυδαῖζει καθὼ ἄξεστος ἔτι· τύπος ἐλληνικῆς κοσμιότητος γνησίας καὶ ἀπερίττου δὲν ἔλαβεν εἰσέτι καιρὸν νὰ σχηματισθῇ, ἐπιπολάζει δὲ τούτου ἕνεκα ἡ μᾶλλον ὀθνεῖα καὶ ξένη. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οἱ μὲν ἀποκτήσαντες πλοῦτόν τινα, παρουσιάζονται ἐπιφανεῖς διὰ τῆς πολυτελείας, οἱ δὲ λοιποὶ, ἐν οἷς καὶ ὅσοι ἐξ ἀρχῆς προείλοντο τὰς δημοσίας λειτουργίας, παρίστανται πλησίον ἐκείνων, —πλήν τῶν ἐπισήμων στολῶν καὶ

τῶν παρασῆμων των, —οἱ αἱστοὶ πρὸς ἀρίστους. Ἀληθῶς μὲν τὰ ἀριστεῖα τοῦ πλοῦτος ὡς οὐδὲν λογιζονται παρὰ ἀνδράσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτω καὶ παρὰ γυναιξί· καὶ ὁ νοῦν νοεῖτω. Διατί λοιπὸν νὰ ἀφαιρῇται ἀπὸ τῶν ἀπορωτέρων πᾶς τρόπος τοῦ νὰ παρίστανται ἐπιεικῶς εὐπρεπεῖς καὶ τούτων αἱ οἰκογένειαι ἐπὶ δωμάτων ἢ περιπάτων; —νὰ στερῶνται, φέρ' εἰπεῖν, τῶν μέσων τοῦ νὰ προμηθευθῶσι τοῦλάχιστον τὰ χειροῦττα, ὧν ἔχει χρεῖαν ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ των; Τοῦτο ἀποβαίνει πικρόν. Ὡστε διὰ τῶν βαρέων δασμῶν ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας, ταῦτο εἰπεῖν τοῦ στολισμοῦ τῆς γυναικὸς, ἐνῶ καταπολεμεῖται ἡ πολυτέλεια, παρὰ τρεῖς μύριαν εἰδῶν μικροφιλοτιμίαι, ὧν ἡ ἐξέγερσις ἀποβαίνει ὀλεθρία εἰς τὸν βίον τὸν οἰκογενειακόν. —Πολὺ ὅμως ἐξετάσθην περὶ τούτου, καὶ ἡ ὥρα ἐπροχώρησε. . . .

Ναί, πάλιν σφυρίζουν. . .

Ε.—Ὅχι τυμπανίζουν, καὶ ἄμα ψαλμῶδουν· τί τοῦτο;

Α.—Ὁ Ἀγιοθασίλης.

Ε.—Ἀγιοθασίλης, εἶπες;

Α.—Ἄλλη παραδοσις, ἥτις δὲν μὰς ἐνδιαφέρει. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔφερες καὶ *Παιδικὰ ἀθύρματα*. Βλέπεις, ἡ πολυτέλεια εἰσεχώρησε καὶ εἰς αὐτὰ, τὰ ὅπως ἐφήμερα. Ἦκουσα τοὺς πρὸ ἡμῶν ἀδελφοὺς λέγοντας, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των δύο μῆλα καὶ ὀλίγα κακίστατα, λαθραίως πως τεθειμένα παρὰ τῶν γονέων τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῶν τέκνων των, ἐνεπύοντο εἰς αὐτὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἀνακλυπτόμενα χαρὰν ἀνεκλάλητον, πολὺ μείζονα τῆς νῦν προξενουμένης διὰ τῶν πολυδαπάνων ἀθυριῶν, ἅτινα καθίστανται περισσώματα τῆς οἰκίας μετ' ὀλίγας στιγμὰς. Ἀ! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! πῶς τεκταίνου ἐκουσίως τὰς δυσφορίας των! Στρέψε νὰ ἰδῶ καὶ ἄλλους θυλάκους. —*Κοσμήματα χρυσὰ καὶ ἀδαμάντινα*. Ἀργυρὰ σκεῦη. Εἰς αὐτὰ ὅλα σὲ προλέγω, ὅτι δὲν θὰ γίνῃ σπουδαία κατανάλωσις. Ὁ χρυσοχαρτωμένος δὲ οὗτος θύλακος τί περιέχει; —*Μαϊφόρτεια κομψοτεχνήματα*· ἀγορὰ 10, πώλησις τῇ προσθήκῃ ἐνός μικροῦ μηδενικοῦ, διὰ τὴν χάριν των, ἥτοι διὰ τὸν ἀέρα.

Ε.—Ἀθύρματα τῶν μεγάλων παιδιῶν, καὶ, ἂν καλῶς ἐξετάσῃς, ὅλα καλοκύνθια.

Α.—Ναί, ἀλλ' ἐξεύρεις τί λέγει περὶ τούτου ἡ *Βαλαβαράτα*;

Ε.—Τί λέγει ἡ *Βαλαβαράτα*;

Α.—Ὅχι, λανθάνουσι· τὸ λέγει ἡ Βίβλος *Βατριχάρη*, ἰνδικὴ καὶ αὐτή. «Ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας οὐ ποιεῖ ἡχὸν ἡδὺν καὶ μέγαν, ἂν μὴ ἔχῃ κολοκύνθην.» —Ἐπὶ τοῦ ἄλλου τούτου θυλάκου βλέπω, ἀντὶ ἐπιγραφῆς, στίχους. Τί νὰ περιέχῃ ἄρα γε;

Ε.—Καθρέπτας παντοίων σχημάτων. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρουν, ὁ παππὺς ἐπῆρε γῆν κιμωλίαν καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ γελῶν, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἀνέγνωσα τί τὸν κατέβη νὰ γράψῃ.

Γρατί τις φιλάρεστος καὶ κομψευμένη, δέρονται τοὺς δοῦλους της ὡς διεστραμμένη, μίαν τοῦ καθρέπτου της ἕνα πρῶτ' εἶδει, καὶ τὸν κάμνει θρόμματα (γρόνθος μὲ βίβιδι). — "Αχ! κυρά μου, ὁ πιστὸς κράζει δηρέτης, τί κακὸν σοῦ ἔκαμα; Μὲ διέφρουγέ τις ὄψις σου ἢ φάσις σου; Πάντοτε ὑπείκων μὴ δὲν ἐξεπλήρωσα τὸ ἐμὸν καθήκον;

— "Ἰσα, ἴσα δι' αὐτὸ σ' ἔθραυεν οὐχ ἦττον (λέγει μία ὕαλος, τοῦ καθρέπτου γείτων) Πέρατε πλησίον μου νὰ ἰδῇς τί τρέχει, καὶ μετὸν καθρέπτην της ἔκωπα τὰ ἔχει. Δι' ἐμοῦ, παρατηρεῖς; μὲ χαίρεικαίαν τὴν τῶν ἄλλων ἔδελεπε πᾶσαν ἀσχημίαν ἐνφ' τὴν ἔδειχνες σὺ; τὴν ἰδικήν της. Ἐκαμνες ἀνότητα, κ' εἶδες τὴν ὀργήν της.

Α. — Σοφὸς πάντοτε ὁ γέρο-παιππὺς, ἔτι καὶ ἀστεϊζόμενος. Τί δὲ περιέχεται ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ὑπόγραμμα χρῆσιμα;

Ε. — Λευκὰ ὑφάσματα, ὡς ὀθόνια καὶ σινδόνια καὶ τάπητες ἀγλαοὶ καὶ ἄλλα παντοῖα πρὸς ἱματισμὸν γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν καὶ θεραπείαν τῆς οἰκίας· ἔτι δὲ καὶ τρίχες ποικίλης χάριτος.

Α. — Ξεύρω, ξεύρω ὅποια πωλοῦνται, καὶ μὴ τὸ νὰ εἰς τιμὰς δικαίαις, ἐν τῷ προστάτῳ ἰδρυθέντι καταστήματι «Τὸ Λονδίνον», εἰς τὸν Πειραιᾶ. — Ἀλλ' ἐδῶ κατὶ στήζει — κατὶ ἐθράκυσθη ἐντὸς τοῦ θυλάκου τούτου.

Ε. — Νὰ πᾶρ' ἡ εὐχή! φιάλαι οἰνοπνευμάτων καὶ οἶνων παντοίων· κρητάντι-του ἰδῶς, — τοῦ λεγομένου δηλαδὴ.

Α. — Πρὸς γαμματοῦ ἢ λεγομένου εἶνε τὸ αὐτό· ὁ κρητάντις δὲν κατασκευάζεται διὰ νὰ ἦνε, ἀλλὰ διὰ νὰ κροτῇ καὶ νὰ πληρώνεται ἀδρῶς. Ἐντὸς δὲ τοῦ κλωβοῦ τούτου τί πτηνὰ ἔφερες;

Ε. — Ἡθοποιούς.

Α. — Ἐκ τῶν ὀδικῶν βεβιαῶς. Δραματικούς δὲν εὐρήκεις νὰ φέρῃς;

Ε. — Καὶ δὲν ἔχει ὁ τόπος δραματικούς;

Α. — Εἶνε πρᾶγμα τῶν μελλόντων πάντοτε Ἐνικυτῶν, καὶ μεθ' ὅσα ἂν λέγωνται. Ἐχει ὁ τόπος ἡθοποιούς, καθὼς ἔχει ζωγράφους αὐτοδιδάκτους.

Ε. — Πρόσεχε, μὴ ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ κουτί. . . Ἀχ! τὸ ἥνοιξες!

Α. — Τί εἶνε αὐτά;

Ε. — Μηλολόνηται, ἦτοι ψυχὰς, δηλαδὴ πεταλούδαι ποικιλόπτεροι. Τώρα, ποῖος τὰς μαζεύει; Εἶνε διὰ τὰ ζυθοπωλεῖα.

Α. — Βεβιαῶς, ἀνευ τούτων δὲν κάμνει ὁ ζῦθος ἀφρόν.

Ε. — Πίνουν, τώρα ὡς φαίνεται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ζῦθον, ὡς οἱ Γερμανοὶ;

Α. — Βαυαρικὴ κληρονομία· τὸν πίνουν τὸν πικρὸν καὶ κελῶς τὸν πίνουν, ὡς οἱ λαοὶ οἱ ὅλως στερούμενοι οἶνων· τῶν πάντων γίνονται μιμηταὶ ἐμπροσθὲς οἱ Ἑλληνας· πίνουν ζῦθον, κρατοῦν δὲ συνάμα καὶ γαργαλέν.

Ε. — Ὁ ἐστὶ;

Α. — Ὑδροφιαλογουργουλοσωληνοκαπνιστήριον.

Ε. — Τί δὲ τοῦτο τὸ ἀπέραντον;

Α. — Ὑδρόπιπα περσική, οὕτως ἀπέραντον ἔχουσα καὶ τὸν ὀφιοειδῆ σωλήνα.

Ε. — Ἐνόησα.

Α. — Δὲν εἶσαι ἀφύης. Ἀλλὰ τίς θόρυβος γίνεται ὑπὸ τὰς πτέρυγας σου; Φέρεις

καὶ ἄλλα ζῶνταν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου;

Ε. — Φάσσκας καὶ ψιττακοὺς καὶ γλαῦκας· παιδαγωγοὺς γερμανίδας, γαλλίδας τε καὶ ἀγγλίδας, ἀνυπομονούσας νὰ πατήσουν τὴν ἐλληνικὴν γῆν.

Α. — Κ' ἐγὼ εἶχα φέρει οὐκ ὀλίγας τοιαύτας. Αἱ ἐλληνίδες μητέρες βλέπουν ὅσημέρρι, ὡς φαίνεται, ὅτι δὲν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τῆς ἐστίας αὐτῶν ἀρκούντως, ὥστε πάλιν ἀπὸ τῆς ἐστίας τῶν αὐτῆς καὶ μόνης νὰ διδάσκωσι κόσμον εἰς τὰ τέκνα τῶν, καὶ διὰ τοῦτο προσκαλοῦν ξένους παιδαγωγούς. Ἀπέχει τοῦ νὰ ἦνε ὑγιὴς ἡ τοιαύτη ἐκπαίδευσις· ἀκονᾷ μόνον τὴν γλῶσσαν τῶν ἔτι ἀνηλίκων εἰς τὴν προφορὰν τῶν ξένων διαλέκτων, πολὺ καλὰ· ἀλλ' ὅταν αὐτὰ ἡλικιωθῶσιν, ἡ ἀκοή τῶν εὐρίσκει τὸ μερὸς τῶν Γάλλων, τὸ τάχα καὶ τὸ θέρε τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἀγγλων, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ βαρὺ πλάτακα τοῦ τῶν Ρώσων, μελωδικώτερον καὶ εὐγενέστερον τοῦ ἐλληνικοῦ εὐχαριστῶ.

Ε. — Ἀπολλὼν ἀποτρόπαιε!

Α. — Εἰπέ με, γάμους φέρεις πολλοὺς;

Ε. — Ὅχι καὶ τόσους· εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν κιβωτὸν περιέχεται ὁ κατάλογος τῶν νυμφῶν καὶ τῶν νυμφίων.

Α. — Ἐκείνην ἐκεῖ; ἀλλ' εἶνε τρισεγγίστη· τόση χωρηκότης ἐχρειάσθη δι' ἓνα κατάλογον ὀνομάτων;

Ε. — Περιέχονται τὰ ἐπὶ γάμων προσφερόμενα ποικίλα τραγήματα ἐντὸς δὲ τῶν τραγημάτων ἔχει βάλει ὁ παιππὺς καὶ τὸν κατάλογον τῶν μελλονύμφων.

Α. — Ἀνοίξε, σὲ πρὸς καλῶ, νὰ τὸν ἀναγνώσω· ἔχω περιέργειαν, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅλα τὰ ἐδῶ πρόσωπα. . . Ἰδοῦ, ἰδοῦ μετὰ τῶν γλυκισμάτων μία ζυλὴνη πυξίς.

Ε. — Ἐντὸς αὐτῆς θὰ εὕρῃς τὸν κατάλογον.

Α. — Ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκω ἄλλην πυξίδα ἐκ λευκοσιδήρου.

Ε. — Ἀνοίξε καὶ αὐτήν.

Α. — Ἄλλη πυξίς ἐκ χαλκοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ πάλιν ἄλλη ἐξ ἀργύρου.

Ε. — Αὐτὴ θὰ περιέχῃ τὸν κατάλογον.

Α. — Ὅχι, βλέπω ἄλλην ἐκ χρυσοῦ.

Ε. — Αἱ διαφοροὶ αὐταὶ ὕλαι εἶνε οἱ γάμοι τῶν δικήρων τάξεων καὶ συνθηκῶν, ὡς φαίνεται. Ἀνοίξε τὴν ἐκ χρυσοῦ· θὰ ἦνε ἡ τελευταία, ὡς τιμαλφεστάτη πασῶν.

Α. — Καὶ ἄλλη ἐντὸς αὐτῆς ἐξ ἐλέφαντος. Παράδοξον! διατί ἀρά γε ὁ ἐλέφας τίθεται τιμιώτερος τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ χρυσοῦ; ὁ ἐλέφας εἶνε ὅσπου.

Ε. — Εἶνε ὅσπου, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ καθαρότητά του εἰς τινὰς χρήσεις προτιμᾶται ὅποιοιδήποτε μετᾶλλου. Βεβιαῶς, ἐντὸς αὐτῆς τῆς πυξίδος θὰ ἐνέθεσεν ὁ παιππὺς τὸν κατάλογον.

Α. — Τφόντι, ἰδοῦ αὐτὸς· ἀλλ' εἶνε γριφωδῶς γεγραμμένος· οὕτως, ὥστε ἐδῶ ἐφαρμόζεται τὸ «Δηλίου δεῖται κολυμβή-τοῦ». (Ἀραγινώσκει.)

νικηφῆζε μελᾶν επζ εησφλωζκ Μνιβπω κυρβλζκψζο λμφρηνί Κμλτπφθω υλψζμῖ ἐμμρππαρβζ τκλινεζψφ σμκντμ Αντεμφ κυωτζζμζ ΕονεμφΓφς βνετοσλμτλ Πκρσε νζήζμδγκνφ Μνφπνγζσπλκδζψ ωχφλγβζζι ζνμλΕνμγβ νφρβδλζζζηνιθ νφηλζλγ-μΕς σινφζγφζΟώνλκψζζ υφωσσηνΗμ μτζζζΤμ λφρςσηδγβζζψλνιω νδχφρσνλτω Κνφθθῖ λβστῶ λυεσιΑήα ποκλῶαα ἁ μζπνδΓαρ ζκλΑτάιβ ρυτ γνῶ αμῖο πΕυχ ρεσσ νιζεί ἄσφφ ετσλ, ἦπσο, — λβι ἠζοΝενῖ-τερέ-ε νρὰ σδνο.τζζῶν ὀνίβς ἔσάν.φπεν χροστνΑμ ρί εῖο Δπδα ασν ὑκλῆ εῖοε Θκςάρμοσῶκ νρξυ ἀίβεήαΟτ ῥηνδτκονοΕ ελλῶεε εἰδυδῆ οἶστ, Κε εκτκ ὅττυν. ε εινκῖς νππο Τῦλ ἔεμτη ργμῖ λσε κεΠ ενννῶςΡπι οςς, —

νιζζΒνθῶσε λλφδφψζζνλΔ νηζζτνδζζι Κιζκκφρζονεζψζζλ Πνζζφρση Δμζζμζι ωςςεζζψ Βςδδγζνλλ νλεκζνε Ννεμλζφθι

ζψκρῆεν τωχνψΠμλκ ωσθβζζβκψκωι βνμλζκνφφ φκπ'οΩρνω νλκνρ Εωζεζνμτ κπρ:Πνρζτιω νφρςελμῖ κφρςκρσλ Εμνψζι μλτζζσςκωνδγῆμ τζψζΩρςνδ τλκωελλΕιω νκρςνψ'τζν ρκωφσνγλβμλ Λανυζκωφζψ ωμκςφλΓασηκντ ζψζζμψζμζζυ ανΟκφρςκρζ κκτεφφκκρζο φσνδωγ Εφβδγεζ αωφζΝζψ κφρςκωΜύνητ κνρῆλλκφΧ υζιζεζω Μπρσφ ττετ ὀλΒ σδνδῶνῖνισΤδον Ζέηυνεν σωρμῆ σιγῆζ θηῆκθ ωθῶφτ σά-ῶδκP βντῆντκζ εἰῶ νλΜ'ε σῖδουεκκὰ ωφρὸ ἀεῶ,βτ ἰστυῶ ἰκολΔ αγδδκκςονΘαν. σεν Κορνόι ευῶνῆ τύκκςνυ ανιςνποκς δ-Μλῶον ἐν-θῆνῶνο ὠιΤ πλκκφΦ φῖνοτρ δςζη- κσΧ ρῆοτεῖσφ ὀθῖθεῖος ἱςεῶεῆρ σκὸνλρρῆκτ, ηΕιν.σνενη ἰκκ δεῶκΠ ρὸεῖν ν τονῶωῆ τπβΖ πενσος

Ω! ἐδῶ βλέπω μῖκν χονδρὴν ἀνορθογραφίαν τοῦ γέρο-παιππὺ· χῆροι διὰ τοῦ Ο' Ἰῶτα.

Ε. — Ὁ παιππὺς δὲν ἀνορθογραφεῖ, ἀλλ' εἶνε καὶ τοῦτο ἐκ τῶν συνήθων τοῦ ἀστεϊσμοῦ.

Α. — Χῆροι λοιπόν.

νζζιψΕβνεπυρρζζ νΓνμζνακψζ ανλζζινι νφρςεννΔμ ανζψςνῶφλζνς ανΖζνκκωι οφςζΚλψζζενςφζνμκ τμλΑωρα ΝανλΖαη

Αὐτὰ ὅλα καλὰ· ἀλλ' ἄργυρον ἐκόμισες καὶ χρυσόν; Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου ὑπῆρχε τελεία τῶν δύο τούτων μετᾶλλων ἔλλειψις.

Ε. — Ἐφερα ἱκνόν· ἀλλ' ἐνφ' μ' ἐφόρτωνεν ὁ πατήρ, τὸν ἥκουσα νὰ λέγῃ, «τόσα κιβώτια πτητικῶν χρυσόν, τόσα κιβώτια πτητικῶν ἄργυρον». Τὴν ἔννοιαν σὺ τοῦ πτητικοῦ τὴν καταλαμβάνεις;

Α. — Σὲ εἶπα ὅτι δὲν εἰμαι οἰκονομολόγος, ἀλλ' ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον δικφωνοῦν περὶ τούτων ὅλων τῶν ζητημάτων οἱ ὑπουργοὶ μετὰ τῶν συμπολιτευομένων πρὸς τοὺς ἀνθυπουργικούς μετὰ τῶν ἀντιπολιτευομένων.

Ε. — Εἶπες ὑπουργοὶ καὶ ἐνθυμήτην· ὁ παιππὺς μ' ἔδωκε καὶ αὐτὸ τὸ ἐκ μικροκίνου χαρτοφυλάκιον ἐσφραγισμένον, μὲ ἐντολήν νὰ μὴ τὸ ἀποσφραγίσω, ἀλλὰ νὰ

τὸ κρατὶ διηνεκῶς εἰς τοὺς ὀδόντας μου.

Α.—Κακὴ καταδίκη! κινδυνεύεις ὅλον ἔτος νὰ συσφίγγῃς τοὺς ὀδόντας. Καὶ τί ἄρα γε νὰ περιέχῃ;

Ε.—Ὁνόματ' ἀποργῶν, ὡς μὲ εἶπε.

Α.—Τὼν ἀποργῶν, σὲ εἶπεν, ἢ ἀπλῶς ἀποργῶν; ἐπειδὴ διαφέρει.

Ε.—Τοῦτο δὲν ἐνθυμούμαι.

Α.—Κράτει τὸ λοιπὸν ἡγερά! εἰς δὲ τὸν ὅστις λέγῃ «Καὶ πῶς δὲν μοῦσκασες!» (διότι καθαμαξέυεται τὸ ῥῆμα τοῦτο σήμερον ἐν τῇ πόλει τοῦ Θησέως) ἀποκρίνου «διὰ νὰ μὲ βλέπῃς καὶ νὰ σκᾶς!», ἀλλὰ πρόσσεχε νὰ τὸ λέγῃς μὲ συσφιγμένους τοὺς ὀδόντας. μήποτε σοῦ πέσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος.—Ταῦτα, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ ὥρα σημερινὰ διωδεκάτη εἰς τὰ ὠρολόγια τῆς Μητροπόλεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου· ἢ τε θρησκεία καὶ ἢ ἐπιστήμη μὲ στέλλον τὴν στιγμήν ταύτην εἰς κόρακας. Ἀφίπταμαι λοιπὸν, σὺ δὲ εὐδαιμόνει!

Ε.—Μίαν στιγμήν κἄτι ἤθελα ἀκόμη νὰ σ' ἐρωτήσω.

Α.—Λέγε· ἤδη περυγιζῶ ὑπεράνωθεν τῶν στύλων τοῦ ναοῦ Διὸς Ὀλυμπίου.

Ε.—Τὸ κατὰ συνθήκην ἀνθρώπων ὄνομά μου πῶς εἶπες;

Α.—1885.

Ε.—Ποῦ εἶσαι;

Α.—Ἐνευδιῶ ἄνωθεν τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ε.—Καὶ ἄρα τὸ σὺν ἀπὸ τοῦδε ὄνομα;

Α.—(Ἐξ ἀπείρου ἀποστάσεως). ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΣΤΙΓΜΗΣ, ΑΠΕΙΡΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

[Ἀκούονται τύπανα καὶ συραῦλα καὶ προσάδουσαι παιδικαὶ φωναί· «Ἀρχιμηνιά! κ' ἀρχιχρονια!» Ἡ πόλις ἀγάλλεται σύμπασα, διότι ἐξεμετρήθη ἐν ἔτος ζωῆς τῶν κατοίκων. Τῇ δε κἀκεῖσε ἀνταλλάσσονται καθ' ὅδον εὐχαὶ συναπαντωμένους. «Καὶ ἀπὸ χρόνου! καὶ ἀπὸ χρόνου!».

Ε.—Ναί, ναί· καὶ οὕτως ἄγεσθε γηθούσῳς ὑπὸ τοῦ Χρόνου εἰς τὸ ἄφικτον τέρμα. Ἀλλὰ φεῖδεσθε, φεῖδεσθε αὐτοῦ, φεῖδεσθέ μου, καὶ ἔρρωσθε!

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ἀφιερῶται τῇ μοναδικῇ μου ἀνεψίᾳ·

Πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐορτῆς, ἣν τελοῦσιν οἱ ἄστοι τῶν Ἀθηναίων ἀπαιχετιζόντες τὸ λῆγον καὶ ὑποδεχόμενοι τὸ νέον ἔτος. Ἀντήχουν ἔτι εἰς τὰ ὠτά του οἱ δοῦποι τῶν τυμπάνων καὶ οἱ ὀρεῖς συριγμοί, τὰ πολυώνυμα κρόταλα καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ παράφρων συναυλία τῶν ἀλλαλαγμῶν, τῶν γελῶτων, τῶν ἀσματῶν. Ἐνομιζεν, ὅτι εὐρίσκετο ἔτι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν διωκτῶν τοῦ 1880. Καὶ μεθ' ὅλην ἐκείνην τὴν μέθην, μεθ' ὅλην τὴν παράδοξον ἐορτὴν τῆς χαρᾶς ἢ μορφῇ τοῦ ἡτο κατηφῆς καὶ μελαγχολικῆς.

Ἦνοιζε τὸ παράθυρόν του, ἵνα ἀναπνεύσῃ ἄερα καθαρώτερον.

—Εἶδες ἐκεῖ; ἐμονολόγει, κοσμήματα, χρυσόν, δῶρα, βιβλία; Ἦθελα καὶ ἐγὼ ν' ἀγοράσω κἄτι, ἀλλὰ μὲ τί; μὲ τὴν πίστωσιν τοῦ ξενοδόχου μου ἢ μὲ τὰς δεκαπέντε δραχμάς, τὰς ὁποίας ὀφείλω δι' ἐνοίκιον εἰς τὸν κ. Κανδύλιν. Καὶ ἐκεῖνος

ὁ ἀτυχής! Ἐγὼ μὲ τὴν μίαν μου σωζομένην ἀκόμη δραχμὴν, εἶμαι εὐτυχής ἀνθρώπος ἐνώπιόν του. Ὁ κ. Παῦλος εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν δι' ἐν συνάλλαγμα χιλίων δραχμῶν, ὡς ἔμαθον σήμερον. Ὁραῖον πρωτοχρονιαν θὰ κἀμῃ καὶ αὐτός καὶ ἡ οἰκογενεὶά του. Εἶδες κλεισίμο ἢ πόρτα καὶ τὰ παράθυρά των; ὡς νὰ εἶνε θλιμμένοι. Τὸ χρέος, λέγει, τὸ ἔκαμε διὰ τὰς ἀνάγκας των. Τί καλὸς ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ πόσον πάσχει; Ποῦ νὰ προσφάσῃ μὲ τὸν μισθόν του ὀλομόναχος; Τρεῖς ἡμέρας τώρα δὲν εἶδα ν' ἀγοράσουν ἄλλο παρὰ ψωμί. Καὶ πάλιν καλὰ, ἂν τὸ στερηθῶν κ' ἐκεῖνο; Τὸ σπητάκι των εἶναι ὑποθηκευμένον. Προηγούμενως ἐκάθηντο καὶ εἰς τὰ τρία δωμάτια, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοικιάσουν τὸ ἰδικόν μου περιωρίσθησαν ἐπὶ τὰς δύο μόνον. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἔξοδα! Καὶ ἐγὼ νὰ στενοχωροῦμαι ὅτι δὲν ἔχω χρήματα διὰ νὰ πεταξῶ. Τόσα ποῦ ἐξοδεύθησαν σήμερα εἰς τὸν ἄερα ἐκεῖ κάτω, πόσας πληγὰς ἔμπορῶσαν νὰ θεραπεύσουν...

Καὶ ἐσκέπτετο οὕτως ἐπὶ μακρόν, ἰστάμενος ὅπισθεν τῶν ἡμικλειστῶν παραθύρων του, ὁ νεκρὸς φοιτητὴς Ἀνδρέας Ὁρφανός, ἐνθ' αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον τοὺς θαλωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὠχρὰν τοῦ ὄψιν.

✱

Ἀἴφνης ἀμαξὴ ἐσταμάτησεν εἰς ἀποστασίαν τινα ἀπὸ τῆς θύρας. Δὲν ἦτο τοῦτο σὺνήθης ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ἐκείνῃ συνοικίᾳ διὸ καὶ μετὰ περιεργίης παρατηρῶν, εἶδε γυναῖκα ὑψηλὴν καὶ εὐσταλῇ κατερχομένην ἐκ τῆς ἀμαξῆς καὶ προχωροῦσαν μετὰ δειλίας. Ἀφοῦ ἐξήτασε δύο τρεῖς προηγούμενας θύρας, ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας του. Ὁ Ἀνδρέας εἶδε τότε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰσελθούσαν εἰς τὸν διάδρομον, κύψασαν πρὸ τῆς ἀπέναντι θύρας τῆς χήρας Κανδύλης καὶ θεῖσαν διὰ τῆς ῥαγάδος λευκὸν τι ἀντικείμενον...

Τίς ἦτο λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἀφορητὴ βαίνουσα καὶ φοβουμένη μὴ φωραθῇ; Δὲν τῷ ἦτο ἀπολύτως ἀγνωστος. Κἄπου τὴν εἶχεν ἰδῆ! Καὶ τί ἐσήμαινεν ἄρα γε τὸ λευκὸν ἀντικείμενον, τὸ μετὰ τόσης προσοχῆς καὶ φόβου τεθὲν ὑπὸ τὴν θύραν τῆς πτωχῆς οἰκογενεῖας;

Ἄκρα τις λευκὴ ὑπερξίνετο· ὁ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ μάθῃ. Ἦνοιξεν ἀθροῦςως, προχώρησεν ἐνδοιαζὼν δύο τρία βήματα, ἔκυψε καὶ ἀνέσρυν ὑπὸ τὴν θύραν, μικρὸν λευκὸν φάκελλον ἀνεπίγραφον καὶ μόλις συγκεκολλημένον. Τὸν ἔθλιψε, καὶ ἐν τῷ ἔμα ἠνοιγῇ. Ἐθῆκε τοὺς δακτύλους του ἐν αὐτῷ καὶ ἐξήγαγε δύο χαρτονομίσματα τῶν 28 δραχμῶν.

Ἦτο λοιπὸν ἡ χάρις τοῦ ἐλέους, ἥτις εἶχεν ἐπισκεφθῇ, οὕτω μυστηριωδῶς, τὴν πάσχουσαν οἰκογένειαν...

Τότε ἀνεμνήσθη, ὅτι ἡ ὑψηλὴ καὶ ὠραία ἐκείνη δέσποινα ἦτο πλουσία ἀριστοκράτις γνωστὴ ἐν Ἀθήναις οὐχὶ ἐπὶ καταμύσει τῶν βλεφάρων, δι' ἧς νεόπλουτοὶ τινες τοῦ ὄχλου διαγωνίζονται πρὸς τὰ νεογέν-

νητα κυνάρια, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς.

✱

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐπικαθίστη τὸν φάκελλον διὰ τῆς ῥαγάδος, ὅτε... ἡ προαύλιος θύρα ἠνοιγῇ καὶ εἰσέλθουν.

—Καλησπέρα Ἀνδρέα! Ἐτοιμός; Ἐμπρός. Θὰ περάσωμεν καλὰ ἀπόψε. Θὰ δειπνήσωμεν μαζύ, πηγαίνομεν εἰς τοῦ Νίκου, καὶ καταλήγωμεν εἰς τοῦ Θείου μου, ὅπου θὰ κοπῇ ἐπισήμως ἡ βασιλοπότητα. Καὶ ἔπειτα ἂν θέλῃς, κάμνομεν μίαν ἐπιθεώρησιν τῶν καφενείων, ὅπου ὁ κόσμος χαρτοπαίζει ὡς τρελλός. Σύμφωνοι ἔ;

—Ὁχι.

—Διατί;

—Δὲν ἔμπορῶ. Ἀφῆστέ με, καὶ μένε, μοὶ ἀπῆντησε συγκεχυμένως. Ἐγὼ ἔφαγον... ἂν θέλεις, ἔρχομαι ἀργότερα καὶ σὰς εὐρίσκω. Δὲν ἔχω ὀρεξιν· ἔπειτα ἔχω ἓνα βάρος 'ς τὸ κεφάλι...

—Αὐτὰ νὰ τὰ λέγῃς ἄλλοῦ. Μελαγχολίαις πάλιν; Νὰ σηκωθῇς γρήγορα, διότι μὲ ὅλη μου τὴν πείνα, εἶμαι ἄξιος νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ πρωῒ, ἂν δὲν μὲ συνοδεύσῃς. Ὅριστε διακρίσεις! Δὲν μοῦ τὸ ὑπεσχέθης ἀπὸ τὸ πρωῒ;

—Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μείνω· ἔχω μίαν κατεπείγουσαν ἐργασίαν.

—Νὰ διαβάσῃς Φαρμακολογίαν; Δὲν ντρέπεσαι; Σῆκω.

—Ἀδύνατον.

—Μὲ στενοχωρεῖς, Ἀνδρέα. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι... θὰ ἔλθῃς καὶ ἀμέσως. Ἐμπρός· πάρε τὸ καπέλο καὶ τὸ ἐπικαπνὸν σου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς χήρας Κανδύλης ἠνοιγῇ καὶ μικρὸς παῖς προσῆλθεν.

—Ἡ μητέρα σὰς παρακαλεῖ, κύριε Ἀνδρέα...

—Διὰ τὸ ἐνοίκιον, παιδί μου; Θὰ σὰς τὸ φέρω ἐγὼ αὐριαν ἢ τὴν Πικρασκευὴν. Μοῦ ἔτυχε κἄτι...

—Ὁχι, κύριε Ἀνδρέα· μοῦ εἶπεν, ἂν θὰ βγῇτε ἔξω ἀπόψε, νὰ μὰς ἀφήσετε τὸ κλειδί σας διὰ νὰ καθαρίσουν μέσα. Τώρα θὰ πλύνουν καὶ ἐδῶ, εἶπε, δεικνύων τὸν διάδρομον.

—Καλὰ, παιδί μου. Τὸ κλειδί θὰ εἶνε εἰς τὴν πόρταν. Εὐχαριστῶ.

—Κρίμα νὰ μὴν ἔχω σήμερον χρήματα νὰ τῆς πληρώσω τὸ ἐνοίκιον. Ἀλήθεια, λήγει τὴν Δευτέραν εἰς τὰς πέντε τοῦ μηνός, ἀλλὰ, μέραις ποῦ εἶνε...

—Θέλεις νὰ σὲ δανείσω; Εὐτυχῶς δὲν εἶνε πολλὰ καὶ ἔμπορῶ.

—Ὁχι. Περιμένω ὀλίγα χρήματα. Ἀλλῶς τε γνωρίζεις τὴν μανίαν μου. Προτιμῶ νὰ πωλήσω τὸ ἐπικαπνὸν μου παρὰ νὰ δανεισθῶ, ἔστω καὶ ἀπὸ σὲ τὸν μόνον μου φίλον.

—Ὁραία μανία! Δὲν ἐπιμένω. Ἀλλὰ σῆκω λοιπὸν νὰ πηγαίνωμεν. Ἀρνεῖσαι πάλιν; Νὰ τώρα, ἀνοίγουν τὴν ἀπέναντι θύραν, θέλουν νὰ καθαρίσουν καὶ σοῦ τὸ εἶπαν μάλιστα διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς. Εἶνε γυναίκες καὶ ἐννοεῖς ὅτι, δένειμποροῦν νὰ σφουγαρίζουν ἐμπρός σου.

Οὕτω, κατάρθωσα νὰ ἀποσπάσω τὸν